

Ez a két anekdota szolgált témául a pályázók illusztrációjához (8-10 évesek)

Anekdota 1

NAGY NAP ESZTERHÁZÁN

1775. sept. 5-dike nagy nap volt Eszterházán. Nyugat felől jött a hatlovas fogat. A királynő szerette az ily gyors fogatot, s gyakran mondá:

- Csak a magyarok tudnak engem oly gyorsan röpiteni , s mint én szeretem!

A hat szürke Eszterházy istállójából való volt. A kocsiban a királynő ült egy udvarhölgygel. Mögöttük tisztos távolban a kíséret hintói. A kapuzatban a herceg fogadta, ama drága ősi viseletben, melynek ékkövei nem rég a londoni árverő piacra kerültek. Puha keleti szőnyegen haladt fel a királynő a „császárszobába” mialatt a herceg balról- a királynő kinyújtott kezének ujjait fogva—vezeté. Este a színházi díszelőadás volt: „L'infedelta delusa” Aki hűtlen, pórul jár.) Tomasini hegedűművész a végfelvonás hegedű magánrészét oly bűvösen játszá, hogy a királynőt a könnyezésig meghatá.

-Köszönöm-mondá eltávozáskor a hercegnek-a nagy gyönyört, melyet zenekara nyújtott. Szeretném közelebből is ösmerni Haydn zeneszerzőt és intézkedjék, hogy vacsoránál engem szolgáljon ki.

Akkor a zenekar művészei a lakomáknál mint házi tisztok szolgáltak. (...) Az első emelet pompatermében volt a souper. Rendkívüli fényes volt ez, öt nagy függő csillárral, a falakon tizenkét –szintén nagy-ágasbogas kargyertyatartóval. A márványtalajt e fényes napon gazdagon megrakott tábla díszíté. Virágokból lugasok, s baldachinok a falaton, aranyos karszékben az uralkodónő, s háta mögött -damaszt serviettel karján-Haydn József.

-Jól végezte kend mai dolgát-fordult hozzá a királynő, sok szerencsét kívánok tehetségéhez. Arca ismerősnek tűnik, tán láttam már egyszer Bécsben.

Ó, Felség-viszonzá a mély hódolatban fuldokló zenész, -csak egyszer volt szerencsém uralkodónőmet színről színre látnom.

-Hol és mikor?

-Akkor volt ez Felség, mikor nekem suhogó vesszőt átadni kegyeskedett.

-Mint történt ez? Ha nem tart hosszan, beszélje el.

- Legkegyesebb engedelmével tehát, akkor volt ez, midőn énekes- gyermek valék a Kapellában (kápolnában). A legmagasabb Udvar Schönbrunnban volt, mialatt a kastélyt kiépítették, s én pünkösdkor a kóruson énekeltem. Isteni tisztelet után, mi –gyerekek-az állások gerendáin mászkáltunk, és én rendesen legelöl. Egyszerre megjelent Felséged, s aggódni méltóztatott miattunk, s lehívatott. de istentelenek valánk, s másnap ismételtük a mászkálást. Ez alkalommal nem vettük észre Felséged megjelenését. De jött egy lakáj, s karmesterünket, Reiter a császárnőhöz hivatá. Én és társam megijedtünk, midőn Reiter vesszővel a kezében tért vissza.

-„Szepi, mondá nekem, nagy szerencse jutott neked, legfelsőbb parancsra e vesszővel meg kell suprálnom (értsd: vesszőznöm) tégedet.”

Hiába szabódtam, sírtam, megtörtént. Aztán elbeszélte, hogy a császárnő panaszt tett egy szőke nagyfejű gyerek ellen, ki mindig legfelül mászkál. Reiter megismert és így jutott ki nekem.

Mária Terézia nevetve jegyzé meg, hogy a vessző jó gyümölcsöt termett. Másnap, midőn Haydn még ágyban feküdt, kopogtak ajtaján. egy császári lakáj pompás tabatttiére-t (dohányszelencét) nyújtja át neki, mondván: Ez attól van, aki egykor a vesszőt Önre diktálta.

Junior — Kreatív Alkotói Verseny

E-Mail: info@estorijunior.hu

Web: www.estorijunior.hu

Instagram.com/estorijunior

ANEKDOTA 2

Tavaszi szánkázás

A herceg kismartoni kastélyában egyszer nagy mulatság volt. A vendégek nem győzték magasztalni a kert tavaszi pompáját és egy hölgy így szólt.

-Milyen költői lehet télen a parkban szánkázni!

A herceg nem válaszolt. Másnap reggel a vendégek nem akartak hinni a szemüknek:

Fehér volt minden: a fasorok, a pázsit, a virágágyak. Hó borította a lépcsőket, a gallyakat, dér csillogott a fákon és a kastély előtt szánkák sora várta a vendégeket. Mintha varázslás változtatta volna a tavaszt téllé, egy éj alatt. A herceg ugyanis, hogy teljesítse egy szép asszony óhajtását, sóval hintette be a parkot. Hogy a parkból e tréfa után mi lett, arról nem szól a krónika.

Forrás:

Varga Kálmán: Mária Terézia Eszterházán, Budapest, Műemlékek Állami Gondnoksága, 2001